

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΟΝΟΥΦΡΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν Τρίτην, 12^η /25^η Ἰουνίου 2019, ἑωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρός ἡμῶν Ὀνουφρίου τοῦ Αἰγυπτίου εἰς τήν ἱεράν αὐτοῦ Μονήν, τήν κειμένην εἰς τό βάθος τῆς κοιλάδος Ἐνώμ, ἔναντι τῆς κολυμβήθρας τοῦ Σιλwάμ.

Ὁ ὁσιος Πατήρ ἡμῶν Ὀνούφριος ἔζησεν εἰς Αἴγυπτον τόν 4^{ον} αἰῶνα ἐν ἄκρα ἐγκρατεία τῶν παθῶν καί ἀσκήσει τῶν ἀρετῶν τοῦ Χριστοῦ, «μετανάστης γενόμενος τῆς τοῦ κόσμου συγχύσεως», ζῶν ἐν ἄκρα λιτότητι καί πτωχεία καί γυμνότητι σώματος, ἦν ἐκάλυπτεν ἡ γενειάς αὐτοῦ, γενόμενος ὑπόδειγμα τῶν ἀσκητῶν ὄλων τῶν ἐποχῶν.

Τό Πατριαρχεῖον ἔχει ἀφιερῶσει αὐτῷ Μονήν εἰς τήν Κάτω Ἱερουσαλήμ, Πόλιν τοῦ Δαυΐδ, ἔναντι τῆς κολυμβήθρας τοῦ Σιλwάμ ἐπί τοῦ τόπου, τόν ὁποῖον ἠγόρασαν οἱ Φαρισαῖοι με τά τριάκοντα ἀργύρια, τά ὁποῖα ἐπέστρεψε μεταμεληθεῖς ὁ Ἰούδας πρὸς ταφήν τοῖς ξένοις, ὁ ὁποῖος καί διά τοῦτο ὠνομάσθη «ἀγρός τοῦ αἵματος» ἢ «Ἄγρός τοῦ Κεραμέως».

Εἰς τόν ἡμισπηλαιῶδη Ναόν τοῦτον, προεξῆρξε τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, Ἀγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων, ὧν πρῶτος ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἰγνάτιος καί ἱερέων ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πατρῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἦτοι τοῦ π. Νεκταρίου καί τοῦ π. Εἰρηναίου ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὀμπλοῦ, τοῦ Ἀρχιδιακόνου Μάρκου καί τοῦ διακόνου Σωφρονίου, καί μετέχοντος ἀθρόου ἐκκλησιάσματος ἐκ προσκυνητῶν καί μοναχῶν καί μοναζουσῶν.

Πρὸς τό ἐκκλησίασμα τοῦτο ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ὡς ἔπεται:

«Ἐζήτησας Θεοφόρε, τοῦ θεωρεῖν τοῦ Κυρίου τήν τερπνότητα καί μόνος αὐτῷ μόνω προσομιλεῖν ἐπεπόθησας. Ὅθεν κόσμον κατέλιπες φυγαδεύων, καί διαιτώμενος ἐν ἐρήμοις καί ὄρεσι καί τόν Χριστόν ἐνδεδυμένος, χιτῶνος οὐκ ἐφρόντιζες τῆς ἀφθαρσίας χιτῶνα σεαυτῷ ἐμπορευόμενος· μεθ' οὗ εἰσῆλθες εἰς τόν οὐράνιον νυμφῶνα, αἰωνίως ἀγαλλόμενος Ὀνούφριε ὄσιε», ἀναφωνεῖ ὁ μελωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Ἡ ἱερά μνήμη τοῦ ὁσίου ἡμῶν πατρός Ὀνούφριου συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῇ ἐπωνύμῳ ἱερᾷ αὐτοῦ μονῇ ἐν τῷ ἀγιογραφικῷ καί ἱστορικῷ τούτῳ τόπῳ τοῦ «Ἄγρου τοῦ Κεραμέως», γνωστοῦ ὄντως ὡς «ἀγροῦ αἵματος», (Ματθ. 27, 7-8), ἵνα ἐορτάσωμεν εὐχαριστιακῶς καί δοξολογικῶς τήν πάνσεπτον ἐορτήν αὐτοῦ.

Ὁ ἱερός ὑμνωδός καλεῖ τόν ὄσιον πατέρα ἡμῶν Ὀνούφριον τόν ἐξ Αἰγύπτου πολίτην τῆς ἐρήμου, ἄγγελον ἐν σώματι, θαυματουργόν καί θεραπευτήν τῶν ἀσθενούντων καί τῶν ψυχῶν τῶν πίστει προστρεχόντων εἰς αὐτόν. Ὄντως ὁ ὄσιος Ὀνούφριος ἀνεδείχθη ἄγγελος, συνόμιλος ὁσίων καί δικαίων συμμέτοχος δι' ὃ καί ἔλαβε τόν στέφανον τῆς δικαιοσύνης, ὃν ἠτοίμασεν αὐτῷ ὁ Χριστός, ὡς λέγει καί ὁ θεῖος Παῦλος: «τόν ἀγῶνα τόν καλόν ἠγώνισμαι, τόν δρόμον τετέλεκα, τήν πίστιν τετήρηκα· λοιπόν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει μοι ὁ Κύριος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὁ δίκαιος κριτής, οὐ μόνον δέ ἐμοί, ἀλλά καί πᾶσι τοῖς ἠγαπηκόσι τήν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ», (Β' Τιμ. 4, 7-8).

Ὁ ὄσιος Πατήρ ἡμῶν Ὀνούφριος τόσον πολύ ἠγάπησε τόν Χριστόν, ὥστε ὅταν ἤκουσε τόν βίον τῶν μεγάλων καί ζηλωτῶν ἀνδρῶν, τοῦ θείου Ἡλιοῦ τοῦ προφήτου καί Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου καί Βαπτιστοῦ ἐξῆλθεν εἰς τήν ἔρημον, ἔνθα ἔζησε ἐπί ἐξήκοντα ἔτη, ἄνθρωπον μή ἐωρακῶς τό σύνολον, ὡς λέγει ὁ συναξαριστής αὐτοῦ. Κατά δέ τήν μαρτυρίαν τοῦ μεγάλου Παφνουτίου, ὁ ὁποῖος συνήνητησε τόν ὄσιον Ὀνούφριον εἰς τά βάθη τῆς ἐρήμου, ἀλλά καί

παρέστη κατά τήν πρός Κύριον καί τάς οὐρανίους σκηνάς ἐκδημίαν τοῦ ὁσίου, διεπίστωσε ὅτι ὁ πατήρ ἡμῶν Ὀνούφριος «γυμνός ἦν, θριξί μόναις λευκαῖς σκεπόμενος».

Διά τοῦτο καί ὁ ἱερός αὐτοῦ ὑμνωδός λέγει: «Ὅθεν κόσμον κατέλιπες, θεοφόρε ἄγιε, φυγαδεύων καί διαιτώμενος ἐν ἐρήμοις καί ὄρεσι καί τόν Χριστόν ἐνδεδυμένος, χιτῶνος οὐκ ἐφρόντιζας τῆς ἀφθαρσίας χιτῶνα σεαυτῷ ἐμπορευόμενος».

Καί ποῖος ἦτο ὁ χιτῶν τῆς ἀφθαρσίας, τόν ὁποῖον ἐμπορεύετο, δηλαδή ἐπεδίωκε νά ἐξασφαλίσῃ, διά τήν περιβολήν αὐτοῦ; ἦτο ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Πνεύματος τοῦ Χριστοῦ, περί οὗ ὁ Μέγας Παῦλος διακηρύττει λέγων: «ὅσοι εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθητε Χριστόν ἐνεδύσασθε», (Γαλ. 3,27). καί ἀλλαχοῦ λέγει: «ὅσοι ἐβαπτίσθημεν εἰς Χριστόν Ἰησοῦν, εἰς τόν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν, συνετάφημεν οὖν αὐτῷ διά τοῦ βαπτίσματος εἰς τόν θάνατον, ἵνα ὡσπερ ἠγέρθη Χριστός ἐκ νεκρῶν διά τῆς δόξης τοῦ Πατρός, οὕτω καί ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν», (Ρωμ. 6, 3-4).

Αὐτήν ἀκριβῶς τήν «καινότητα ζωῆς» περιεπάτησε, δηλονότι τήν ὁδόν τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ ἐβάδισεν ὁ ὅσιος πατήρ ἡμῶν Ὀνούφριος. Ἡ ὁδός δέ τοῦ Εὐαγγελίου δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τήν ὁδόν τῆς ἀφθαρσίας καί τῆς αἰωνίου ζωῆς.

Ἄς ἀκούσωμεν τοῦ ἱεροῦ ὑμνωδοῦ λέγοντος: «Ναόν εἰργάσω σαυτόν, ὀλολαμπῆ ταῖς ἀρεταῖς ὅσιε, διαφανεῖς βολίδας ἐνθέους, ἀστράπτων τηλαυγῶς, θείων θαυμασίων, παμμάκαρ Ὀνούφριε». Καί πάλιν: «Ὅλοκαυτώσας τόν νοῦν, τῷ δι' ἡμᾶς ὑπέρ ἡμῶν θάνατον διά Σταυροῦ κεκαρτερηκότι, ἀξίως κοινωνός, καί συγκληρονόμος τῆς δόξης γεγένησαι».

Ὁ πατήρ ἡμῶν Ὀνούφριος ἐγένετο συγκληρονόμος τῆς δόξης τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ Πατρός, ὄχι μόνον διά τῆς δυνάμεως τῆς πίστεως αὐτοῦ, ἀλλά καί διά τῶν ἀσκητικῶν αὐτοῦ ἀγώνων καί βεβαίως διά τῆς βοηθείας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὡς κηρύττει καί ὁ σοφός Παῦλος λέγων: «αὐτό τό Πνεῦμα [τῆς Υἱοθεσίας] συμμαρτυρεῖ τῷ πνεύματι ἡμῶν ὅτι ἐσμέν τέκνα Θεοῦ. εἰ δέ

τέκνα, καί κληρονόμοι, κληρονόμοι μέν θεοῦ, συγκληρονόμοι δέ Χριστοῦ, εἶπερ συμπάσχωμεν, ἵνα καί συνδοξασθῶμεν», (Ρωμ. 8, 16-17). Μέ ἄλλα λόγια γινόμεθα συγκληρονόμοι τοῦ Χριστοῦ, ἐάν βεβαίως πάσχωμεν μαζί με Αὐτόν, ἵνα καί συνδοξασθῶμεν μαζί Του.

Ἡ ὑπό τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας ἐπιτελουμένη ἐόρτιος μνήμη τῶν ἀγίων αὐτῆς, ὡς τοῦ Ὁσίου πατρός ἡμῶν Ὀνουφρίου, δέν ἀποτελεῖ μνημόσυνον κοσμικῶν γεγονότων καί ἱστορικῶν προσώπων, ἀλλά μᾶλλον μαρτυρία τοῦ ἐν οὐρανοῖς πολιτεύματος, δηλονότι τῆς «Ἐκκλησίας τῶν πρωτοτόκων τῶν ἐν οὐρανοῖς ἀπογεγραμμένων», ὡς διακηρύττει ὁ μέγας Παῦλος, (Ἐβρ. 12,23).

Τήν μαρτυρίαν ταύτην, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, καλούμεθα νά οἰκειοποιηθῶμεν προσβλέποντες εἰς τό πρόσωπον τοῦ Ἁγίου πατρός ἡμῶν Ὀνουφρίου ἀφ' ἑνός καί ἀκούοντες εἰς τούς λόγους τοῦ σοφοῦ Παύλου ἀφ' ἑτέρου λέγοντος: «οὐ γάρ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν, ἀλλά τήν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν», (Ἐβρ. 13,14).

Τοῦτο σημαίνει ὅτι πρέπει νά ἀγωνίζηται ὁ ἐπώνυμος τοῦ ὀνόματος του Σωτήρος ἡμῶν Χριστοῦ συνεχῶς καί ἀδιαλείπτως προσευχόμενος ἀκούων εἰς τόν λόγον τοῦ Κυρίου ἐν τῇ Ἀποκαλύψει τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου: «Γίνου πιστός ἄχρι θανάτου καί δώσω σοι τόν στέφανον τῆς ζωῆς», (Ἀποκ. 2,10). Μέ ἄλλα λόγια, ὁ ἀνήκων εἰς τό μυστικόν Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, δηλονότι τῆς Ἐκκλησίας, δέν πρέπει νά παραμελῇ τά πνευματικά αὐτοῦ καθήκοντα παρασυρόμενος ἀπό τήν μέριμναν τῶν κοσμικῶν ἐνασχολήσεων. Καί τοῦτο διότι πάντοτε παραμονεύει ὁ κίνδυνος τῆς πνευματικῆς αὐτοῦ νεκρώσεως.

Ὁ Ὅσιος Γρηγόριος ὁ Σιναΐτης, ἐρμηνεύων τούς Παυλείους λόγους: «Ἦμεῖς ἐστε σῶμα Χριστοῦ καί μέλη ἐκ μέρους», (Α΄ Κορ. 12, 27), «ἐν σῶμα καί ἐν πνεῦμα, καθώς καί ἐκλήθητε», (Ἐφ. 4, 4-5), λέγει ὅτι, «ὅπως τό σῶμα χωρίς τό πνεῦμα καθίσταται νεκρόν, ἔτσι καί ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος παραμελεῖ τάς ἐντολάς τοῦ Κυρίου νεκρώνεται πνευματικῶς καί «ἀνενέργητος γίνεται καί ἀφώτιστος τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καί τῇ τοῦ Χριστοῦ Χάριτι».

Ἐπειδὴ ἡμεῖς, ἀδελφοί μου, ἐγενήθημεν διὰ τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος «Υἱοὶ φωτός καὶ υἱοὶ ἡμέρας», (Α΄ Θεσ. 5,5), ἅς μὴν κοιμώμεθα τὸν ὕπνον τῆς ἀδιαφορίας καὶ ἀπροσεξίας, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ πού ἀγνοοῦν τὸν Χριστόν, ἀλλὰ ἅς εἴμεθα ἄγρυπνοι καὶ ἅς ἐγκρατευώμεθα, κατὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Ἄρα οὖν μὴ καθεύδωμεν ὡς καὶ οἱ λοιποὶ, ἀλλὰ γρηγορῶμεν καὶ νήφωμεν», (Α΄ Θεσ. 5,6).

Μιμηθῶμεν τὴν ἐγρήγορσιν, τὴν ἐγκράτειαν, τὴν νηστείαν, καὶ τὴν ἀγρυπνίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀδιάλειπτον προσευχὴν τοῦ σήμερον τιμωμένου Ὁσίου πατρός ἡμῶν Ὀνουφρίου, ἀλλὰ καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Πέτρου τοῦ ἐν Ἄθῳ καὶ μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ εἶπωμεν: «Φῶς νοητόν καὶ οὐράνιον, ἔνδον λαβῶν ἐν καρδίᾳ σου, τῆς ἀκηράτου Τριάδος δοχεῖον ὡφθης Ὀνούφριε· καὶ νῦν μετὰ ἀγγέλων ἠρίθμησαι, κραυγάζων Ἀλληλούϊα, [καὶ μετὰ τῆς Ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν]. Ἄμήν».

Τὴν θείαν Λειτουργίαν ἠκολούθησε λιτανεὶα ἐντὸς τῆς Μονῆς, ἐπιμνημόσυνος δέησις ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν κτιτόρων τῆς Μονῆς, ἀνάγνωσις τῆς εὐχῆς τῶν ὀπωρῶν καὶ Τρισάγιον τῆς πρό ἐτῶν κοιμηθείσης μοναχῆς τῆς Μονῆς Σεραφείμας.

Μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν ἐδεξιώθη τὴν Πατριαρχικὴν Συνοδείαν καὶ τὸ ἐκκλησίασμα εἰς τὸ ἡγουμενεῖον ἢ καλῶς συντηροῦσα καὶ ἀνακαινίζουσα τὴν Μονὴν ἡγουμένη Παῖσια.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας